

ІРИНА ШИНКАРУК

СИЛЬНІША – НА ОДНЕ ЖИТТЯ

Поезії

Тернопіль
2018

УДК 82-1
Ш 62

Ш 62 **Шинкарук Ірина**
СИЛЬНІША — НА ОДНЕ ЖИТТЯ. Поезії. Тернопіль:
Джура, 2018. 92 с.
ISBN 978-966-185-165-7

Збірка поезій Ірини Шинкарук «Сильніша — на одне життя» відображає нові грані творчого обдарування української співачки, заслуженої артистки України, лауреата Всеукраїнської премії імені Івана Огієнка.

Це вже третя поетична книга авторки, в якій вона звертається до традиційних для себе тем і проблем, осмислює глибинні порухи людської душі, красу і складність навколишнього світу, утверджує всепермагаючу любов до життя.

*Присвячую моїй родині —
чоловікові і нашим дітям,
татові, мамі і брату.
Кожен з них зробив мене
сильнішою на одне життя.*

ISBN 978-966-185-165-7

© Ірина Шинкарук, 2018
© Видавництво «Джура»,
оригінал-макет, 2018

Богже, дай мені мудрості
Скороїти життя без викрійки.
Ризик шалений —
своє крою!

* * *

На все життя нам дається
Лише один келих щастя.

Одні бояться зробити перший ковток
І тримають келих недоторканим.
Відкладають «на колись» —
Колись вип'ю...
Колись...
Звикають...
Але приходять несподіваний ранок,
День чи вечір —
І все закінчується.
Якби ж цей келих хоч у спадок
Передавався.
...Інші п'ють одразу і все.
Часом захиляються щастям.
А потім...
Сумно потім...
Як важливо бути гурманом
щастя!

Смакувати кожную краплину, кожен ковток...
Відчути аромат,
смак,
післясмак...

Знову зробити ковток
І насолодитись новими відтінками
Аромату.

* * *

Сильніша — на одне життя,
Сильніша — аж на цілу вічність!
Я дім прибрала, винесла сміття,
І сніг із серця вимела у січні...

У березні наплачусь досхочу,
В пелюстках квітня гоїтися буду...
У травні так захочеться дощу,
Що в серпні готуватимусь до шлюбу...

В коханні я купатимусь щодня,
Весільна осінь і медова днина...
За стіл широкий сяде вся рідня,
А час прийде — народиться дитина!

Я вже — сильніша на одне життя,
Я вже — сильніша аж на цілу вічність!
Пішло моє минуле в забуття,
А з ним — і сніг, що вимела у січні...

У мене народився син —
Краплинка всесвіту.
Ну а для мене — всесвіт!

* * *

Усе інакше,
Час перемінився.
Мене чекають
Мої славні діти.
Я стала
Мамою,
Їх поведу
У світ,
Яким ми навчимося володіти.
І кожна крапля стиглої роси
Нас дочекається...

...Уже
недовго!

* * *

Як ніжності цілюще джерело,
Як пісня, що народжується в серці,
У тому серці, що від пісні ожило...

Як сонце, що пробилось крізь хмари,
Як світло, що не знає берегів,
Як подих вітру – теплий і прозорий —
Це найсправжніше слово з-поміж слів —
Мама...

...Прокинулась,
Та не відкрила очі...
Твоя рука
Щоки моєї

має ще
торкнутись...

* * *

Як вчасно приходить Дідове літо,
І Бабині щастя зігріє промінням,
В любові купаючись, Радості діти
Знов ниву Життя засівають насінням!

* * *

Діти — це сонячні промені,
Які заплакане обличчя батьківської душі
Перетворюють на райдугу!

* * *

Я смикаю сонце за промені,
Як в дитинстві мене
Смикали
за коси...

* * *

Я так чекаю зустрічі з тобою,
Так хочу обійняти пригорнуть...
Не треба готуватися до бою,
Ми разом пройдемо цю путь.

Я відчуватиму твій кожний порух,
Допомагатиму до зустрічі дійти.
Уже недовго... входимо в ту пору...
Коли нам неодмінно заспіваєш ти.

Найпершим криком солодко і дзвінко,
Як може заспівати лиш дитя,
Народжене в любові, завітчане барвінком,
Продовжуючи щастя і життя!

* * *

Люблю?

Ні.

А руки твої

мені потрібні.

Говорити з тобою не вмію

і навіть не хочу.

А губи твої

мені потрібні.

Я зрідка бачу тебе,

боюся бачити часто,

Але мені потрібні

хоча б твої сни...

Листи твоїх бажань

мені пересилає ніч.

Але вранці я спляю їх

разом зі своїми.

* * *

Від лірики — уже оскома,

Політика — аж до нудоти...

Скрізь: на роботі і удома —

Одні і ті ж знайомі ноти...

Всі вороги — і всі на «ти».

Гламур людей чумою косить...

...Стою посеред самоти,

А поруч квітне дивна осінь...

* * *

Останній слід
Сліз
З обличчя мого
Зліз...
І здається, що доля — навскіс,
Що дорога летить з-під коліс
Під укіс...
Догорає калиновий міст.
Піднімусь я
на повний зріст...

Побіжу
Через слів
ліс,
Що крізь душу проріс,
Відшукаю
Загублений зміст...

У небі запахло ранком,
А в домі...
кабось...

* * *

Був літній вечір...
Сонце дивилося нам у вічі,
А потім скотилося з неба
І впало мені на груди.
Я ще не встигла зрадіти
Гарячим його обіймам,
Як відчула нестерпний біль...
Ні, я не бачила крові,
Тільки яскраве, гаряче світло...

Тепер у серці моєму рана,
Сонячна рана кохання...
...Сонце й досі живе в мені
І світить
Нам обом...

* * *

Віддай мені краплинку свого «я»!
Я так давно тебе ще не любила...
Я так давно ще не була твоя...
В мені нова
 народжується сила.
...Я так давно не падала у сніг
Душі твоєї
 і важких доріг.

* * *

Приходь,
 коли мене уже немає,
Приходь,
 коли мене вже не знайти.
Приходь,
 я все одно тебе впізнаю:
Серед мільйонів я відчую —
 ти!

* * *

Замуровано небо
цеглинами хмар...

* * *

Зав'язані очі
також плачуть,
Заклеєний рот
також кричить.
Розкраєне серце бачить,
Але... мовчить.

* * *

Загублені мрії
стукають у вікна
дощем і градом...

* * *

Прийшло у життя моє лихо:
Любити від тиші до крику,
До вічності,

до нестями...

До плачу, до сміху, до болю...
А дні, що минули з тобою,
Вростають у тіло дротами,
Стають моїми кістками.

Бажання сльозою котиться,
В пропасниці серце колотиться
Від того, що надто сильна,
Від того, що надто вільна.

А хочу – бути в полоні,
Бо тільки твої долоні
Мене до життя повертають.
Я каюся,

каюсь,

каюсь...

І сильною бути
не хочу!

І знову чекатиму ночі,
Щоб їй, як найближчому другу,
Повідати всю мою тугу,
Ридаючи разом з дощем,
Навпіл розриваючи щем.

...А зранку я знову сильна —
Від мрій і від тебе вільна.

* * *

Хай буде так, як хочуть наші губи.
Хай сон не зможе склеїти повік!
І хай, жартуючи, ми підемо до шлюбу,
Дивуючись, що хтось із нас
дорогою не втік

Так жартував не раз
(востаннє десь торік).
Я знаю, жарт скінчиться дуже скоро,
І буде ніч коротка, наче вік,
І місяць буде вишивати зорі...

І спогад турбуватиме мій сон,
Та у душі цвістиме
синій льон,
В який колись упало небо
Твоїх очей...

* * *

Минули дні
 минулого життя,
Яке пройшло без тебе,
 як без себе...

* * *

Мозаїку з невипланих сліз
Тобі дарую я на знак розлуки.
Її на вусах чорний кіт приніс,
Розкладену на звуки:
До-ре-мі-до...

Щоб уніяти птаха цастя,
Потрібні вільні руки,
а твої зайняті.
Вони ліцно тримають...
уросні...

* * *

Як боляче і сумно знати...
І плакати без сліз,
без слів кричати
А як безглуздо йти за ґрати,
Коли хтось інший винуватий...
А так хотілося
схилитись на плече
До друга,
А його не стало...
Чи, може, і ніколи не було?..

* * *

Я так люблю свої дороги.
Коли ледь дихаєш і натомились ноги.
Коли здається, що уся із вати.
Коли не думаю, а тільки хочу спати.
А ніч, немов хмільний напій,
Ось сон торкається нечутно вій,
А потім обезсилює долоні.
І тихо пробирається у скроні,
І вже за мить я сплю...
О, як же

все це
я люблю!

* * *

Будь сильною,
будь сильною,
будь сильною
тоді,
коли стоїш
над прірвою!
Не бійся
з вірою
вперед зробити крок.
І хай услід хтось прокричить:
«Причинна!»
Нехай
жахаються,
дивуються,
мовчать
і плачуть...

А ти їдеш
по хмарах.

* * *

Звичайні ангели, що гоять рани,
Крізь шибки вікон у сумну кімнату
Впустили твій останній ранок,
Освячений причастям, тату...

Вже ангели порозправляли крила...
Вже сліз нема, у горлі зупинився крик.
Лавина страху з головою нас накрила,
Бо до такого болю навіть ти не звик.

Вони уже готові відлітати,
Води живої нам не віднайти...
А я шепочу: «Рідний, тату,
Руки моєї ти не відпусти...»

Зойк розколов навіл увесь мій всесвіт
Все зупинилося: і серце, і життя...

* * *

Не можу вичавити й звуку
Ні з вуст...
Ні з клавіш...
Ні зі струн...
Бо оніміло серце...

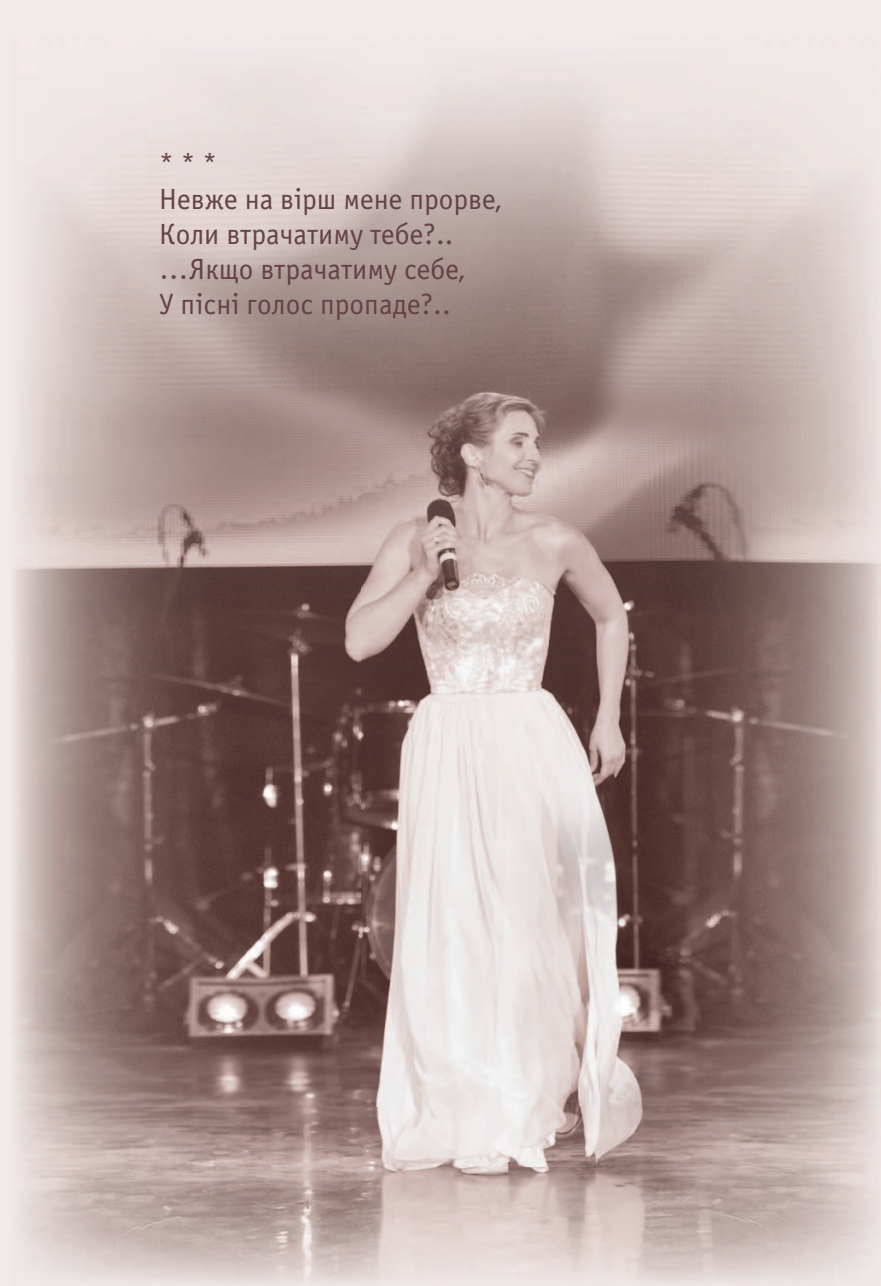

* * *

Не йди!
Я без тебе прокинусь...
Сон —
Така насолода!
Разом засинати — це щастя!
А завтра прокинутись рано
І РОЗБУДИТИ СВІТАНОК...
Як голосно стукає серце,
У скроні штовхає щосили.
І небо спускається низько,
Щоб Бог міг шепнути на вушко:
«Комета, що вчора летіла,
Хвостом зачепила верхівки
Дерев,
на яких ви гойдались»...
А я запитаю в Бога:
«Що це все означає?»
«Самі здогадайтеся, діти», —
Господь відповість,
посміхнувшись...

* * *

Невже на вірш мене прорве,
Коли втрачати тебе?..
...Якщо втрачати себе,
У пісні голос пропаде?..

* * *

З тобою так, що слів не треба
Ані шукати, ні губить.
Нам просто відчинили небо
На все життя, а не на мить.

* * *

Руки твої-мої
Подарував день.
Губи твої-мої,
Як звуки нових пісень.

Очі твої-мої,
Як зорі, що в вишині.
Наші серця — з любові,
Яка не горить у вогні.

* * *

Навіщо ти помер за нас,
Якщо ми не збагнули й досі
Своїх гріхів?.. Їх без прикрас
Розносимо по світу... Досить!

Прости нас, Господи, прости,
Дурні — в дурницях невгамовні,
Сховавши ікла і хвости,
Чекаємо на місяць в повні...

А зранку тихо — дощ пройшов,
Лиш землю блискавка побила.
Ми знову плачемося і знов
Благаємо, щоб сталося диво...

Прости нас, Господи, прости,
Дурні — в дурницях невгамовні,
В усі часи, в усі віки
Шукаємо причини ззовні...

* * *

Розчарування
знищує людей,
Знову зневірені
мільйони,
Згораєм
в мареві ідей,
Саджаючи у владні крісла
клонів.

ПОЛІТИКАМ

Не пускайте пилу в очі...
Країна і так задихається.

* * *

Розкрилені небом, закохані в дощ,
Ідемо бруківками втомлених площ,

Нас кличе в дорогу нестримна сурма.
Розкрадена плаче Вкраїна дарма.

Та гроші плачу і ридання не чують,
У банках і замках, у сейфах ночують.

За що ми стояли? Брехня на брехні...
Вуста у порядності й правди німі.

Вже вітер свободи під скло заховали,
Грабують і нищать майбутнє вандали.

Я хочу дітей у колиці гойдати —
Брехливі ідеї — купують мандати.

Уявна ідея, уявне життя,
А звідти давно вже нема вороття.

Бо кожне бажання — небажаний крок,
І хтось у подяку натисне курок.

Ще хтось не побачить, а хтось промовчить,
Бо хочеться жити, хоча б у цю мить.

Життя — це щось більше, ніж купа грошей,
Це справжнє кохання і очі дітей,

Це щастя і втома, польоти у снах,
Та тільки годинник нагойдує страх.

Життя закінчиться не зараз — колись,
Ти стрілки стискаєш, кричиш: «Зупинись!»

У відповідь чуєш: «тік-так» і «тік-так».
Напевно, це з неба іще один знак.

Розкрилені небом, закохані в дощ,
Ідемо бруківками втомлених площ...

Ідемо, осліплі, крізь присмерк біди —
Куди ця дорога веде нас, куди?..

* * *

Я не боюся чути глибину,
Я не боюся Всесвіт відчувати...
З тобою пробудитися від сну
І одягнутися в небесні шати.

Я — не боюся! Відбоялась вже!
Мій час сьогодні — від плеча рубати!
В мені майбутнє, мов ріка, тече.
Сьогодні я стріляю із гармати!

Король помер — і слава королю!
У тюрмах впали металеві ґрати...
На прапорах — затягане «люблю»,
І вити хочеться, а не співати.

Я — не боюся! Відбоялась вже!
Мій час сьогодні — від плеча рубати!
Змінилась я... І зміниться усе...
На честь мою стрілятимуть гармати!

* * *

Куди не плюнь,
Туди уже плювали.

* * *

Життя, немов щоденний жах...
Не сипте сіль у незагойні рани!
Годинами не бийте
по руках!
Не стукайте у скроні
кулаками!

* * *

Мозолі в мозку... Мозок — у мозолях?..

* * *

Хвилин провалля
в коридорах днів...

* * *

Немає «клякс» —
Як швидко ми забули
про чорнило...

* * *

Свисти!
Грошей не буде,
Але, може,
Хоч когось розбудиш
Чи, нарешті,
Сам прокинешся...

* * *

Сумно лежати
на руїнах
Палацу своїх мрій
І дивитися
На падаючі зорі,
Знаючи,
Що вони
не допоможуть
Твоїм мріям
Здійснитися...

ПРО ВТОМУ

Диптих

1.

Життя — хронічне...

Втома теж.

2.

Втомилась

бути і не бути...

Втомилась

кров текти по жилах...

І втоми

втомлена

отрута

Мене

труїти

вже не в силах.

* * *

Мені подобається мій спосіб життя.
Але часто мені здається,
Що ми з ним
Не пара.

* * *

Не збуджуйся...
Тобі достатньо й кави.

* * *

В твоїх руках її долоня,
Вона довірилась тобі.
А серце стукає у скронях,
Її озера голубі
Бентежать душу, тіло чує...
Вона — це доля, не тікай!
Не в тих обіймах ти ночуєш!
Твори життя, не зволікай!

Невже оце — моє життя?
Я ж ніби казачато
розуміша...

* * *

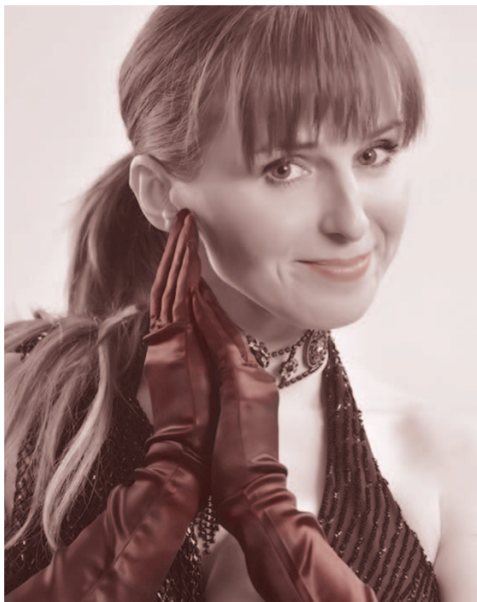
Прости мене
та всю мою любов,
Яка тобі
нелегко так давалась.

* * *

Душу
темної
хмари
Розірви,
Пошматуй на клаті...
Розбий на колючі краплі...
А потім
Доведеться вмиватись
її сльозами.

* * *

Твоя самотність
Напилась любові.
Мою самотність
Випила любов.

58

* * *

На обвітрене часом
обличчя
Накладаю крем-маску
Спогадів
Про тебе.
Отримую вражаючий результат —
Зморшки зникають,
Покращується колір шкіри...
Результат тримається кілька діб.
Цікаво, що станеться,
Якщо застосувати
Ін'єкцію зустрічі з тобою.
Головне,
щоб витримало серце...

59

* * *

Я п'ю це зелене небо...
Життям
По траві шовковій
Крок за кроком
Ступаю.
Дорога вузька і довга...

По лезу іду до раю.
Вітер влітає в коси
Траву і зелене листя.

*Нарешті вирванася ...
у подорож ...*

* * *

На вигляд — вовк,
а погляд — зайця:
Де б свиснути іще окрайця?..

* * *

Їжак без голок — просто щур.

* * *

Якщо б ти того хотів,
Я,
Наче вовчиця,
Яка потрапила до капкану,
Відгризла б собі лапу,
І утекла до тебе...

Якщо б ти того хотів,
Я
Відрубала б собі палець,
На який хтось (окрім тебе)
Намірився одягнути обручку.

Якщо б ти того хотів,
Я,
Мов птаха,
Покинула б свою зграю,
І залишилася
Лише з тобою,

Якщо б ти того хотів.
Я
Розірвала б груди
І віддала тобі своє серце,
Якби його світло
Було тобі потрібне...

Колись
Ти цього захочеш.

Але мене вже не буде
Поруч.

* * *

Невидимі нерви телефонних дротів
Згорають.
Тому що я знову не піднімаю трубку.
Набридли.

* * *

Зірвався листок з осінніх віт...
Поцілувавсь із сонячним промінням.
Йому здалось, що почався політ,
Та це було — падіння...

* * *

Чому так боляче,
Коли стріляють в груди
Невидимими кулями образ?..
І як дивуються ці «добрі» люди,
Що після пострілу ти зводишся щораз...

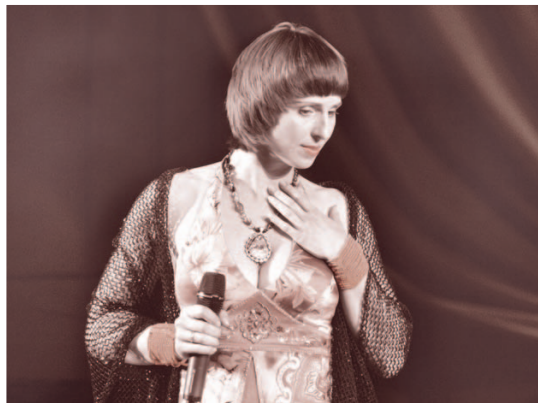

* * *

Мішок гріхів узяв собі на спину —
Своїх, чужих і тих, що будуть ще...
Господь сказав: «Неси своє лиш, сину!»
І зупинив тебе,
поклавши руку
на плече.

* * *

Боюсь тебе.
Боюсь тебе.
Боюсь.
Боюсь.
Бо...
Втратити
Тебе
Боюсь...

* * *

Вперед іти
Крок за кроком
І, не мигнувши оком,
Втрачати і відмовлятись
Від того, що хочеш мати.
Невже так буде завжди?

* * *

Я давно не боюся смерті,
А боюсь,
 що мої відверті
Слова,
 почуття
 і вчинки,
Не дівчинки,
 зрілої жінки,
Тебе налякають...
І я,
Як тільки зійде зоря,
Лишуся сама з собою,
З війною в душі,
 з виною,
Що не була моєю,
Бо я є
 лише твоєю...

* * *

Мабуть, біда твоя у тому,
Що ти не знаєш свого дому.
Постійно відпускаєш віжки,
Як під вінець, ведеш у ліжко
Десяток, сотню, може, дві...
Та всі ж — чужі, чужі, чужі...

І так щодня, і так щоночі...
Замовкло серце, згасли очі...
Плачі і радощі дівочі —
Ніщо для тебе, просто дим...
Не вічно ж бути молодим!

...Ти думав: так воно і треба.
І перестав бажати неба,
І сонця в серці, і любові...
Брехати став на кожному слові.
Одна — сьогодні...
Завтра — інша.
І так у всьому. Навіть в віршах!

Ти сам себе не зміг збагнути —
Плетеш і плутаєшся в путах.

* * *

А ми уже
рахуємо на грами
Ті почуття,
що залишилися з нами...

НЕСУМІСНІСТЬ

Я сама вже собі не належу,
Бо у серці моєму — пожежа.
Я з тобою хотіла до шлюбу,
Ти ж хотів — на танці
до клубу...

Бракує слів,
бо забагато
вразень.

* * *

Кімната сіра...
Провалля ночі...
...Впускаєш сон
У свою свідомість.
І вже не можеш,
І вже не хочеш.
Замкнути двері
На ключ іржавий...

...Чи то ввижається,
Чи насправді
Життя, як яблуко —
Просто навпіл
На день і ніч
Розкололось знову...

Як важко дихати,
Злякалось серце...
І вже від страху,
Здається, знудить,
Сивіють губи...

І повні груди
Ти набираєш
Плачу і болю!
Хрипиш і кашляєш,
Як від застуди,

А щось штовхає
Тебе на волю.

Це — крик!
Від нього
Здригнулось небо.
І зграя сірих пташок
Злетіла.
Твій сон скінчився,
Нема потреби
Згадати те,
Що вві сні згоріло...

Цілунком сонячним
І цнотливим
Рожеве сяйво
Прогнало морок.
В твої обійми
Промінням тихим
Сповзає ранок...

І дуже скоро
З пакунком жахів
І мішком самотності
За плечима
Заплакана ніч
Піде
Лякати інших...

* * *

Час посту —
можливість зняти з душі коросту.

ВІДПУСТКА

Сипатимуться зірки,
Як пил зі старої стелі...
Сидітиму на верхівці
німої скелі
І сповідатимусь
вітру-священику...

* * *

Я підписала з собою
Угоду:
Все кидаю —
І йду на природу.
Ні слів, ні думок —
Від-по-чин-ок!

* * *

Вічне:
Куди іти, щоб знайти себе?..
Я ж хочу
Втекти
Від себе.
Але натомість
Безтямно шукаю
Твоїх обіймів...

* * *

Люблю кожен день,
що віддзеркалюють твої очі,
Хоча він швидко розчиняється
у наших спогадах і мріях.

* * *

— Хочеш?
— А це навіщо?
— Думаєш?..
— Сумніваюсь.
— Можеш виграти тишу.
— Я з криком іще пограюсь.

* * *

У нас із тобою
Буде все
Як завжди:
Ти будеш жити —
Я молитися
За тебе.

* * *

На всі часи,
 на день і ніч,
На зиму й літо,
 весну й осінь
Лишаємося
 віч-на-віч
І по жаринах йдемо босі,
І падаємо в небеса,
Купаємося в хвилях долі.
Тут тіл нема.
Є лиш краса
Душі
І нашої любові!

...Цю книгу я збиралася видавати ще кілька років тому. Наша родина переживала дуже важкий період — тато хворів... І всі ми розуміли, що часу у нас мало... Готуючи матеріали до друку, я попросила його написати рецензію до моїх віршів. Він зрадив, і я раділа... Тато пішов у засвіти... книгу я не видала.

Ми започаткували і проводимо Міжнародний фестиваль мистецтв «Пісенний Спас» ім. Володимира Шинкарука, випустили кілька його дисків, повне видання літературних творів... Про власну творчість я забула... «Ти повинна жити власним життям! Ти народжена творити — пиши, співай, бо це потрібно не лише тобі!», — говорив мені чоловік і друзі.

Сьогодні моє серце сповнене любові — у нас народилася донечка, я співаю, веду та організовую концерти, доповнила збірку новими поезіями! Я готова ділитися своїми емоціями і своїми відчуттями...

ОДЯГ ДЛЯ ДУМОК

Якби мене запитали, за що я люблю поезію, я відповів би — за здатність дарувати людині відчуття стійкої рівноваги між високою мрією і нашим складним, іноді трагічним сьогоденням. За можливість духовного очищення, за розуміння спорідненості почуттів людей різних епох, різних соціальних станів, національностей і рас...

Для мене поезія — це щира і відверта розмова, яку веде людська душа зі світом. І саме на таку розмову налаштовує своїх читачів Ірина Шинкарук.

«Сильніша — на одне життя» — це вже третя збірка поезій, написана відомою українською співачкою. Перша («Народження голосу») надрукована в 2001, друга («Відчуваю») — у 2004 році. Як бачимо, шлях до нової книги Ірина пройшла не короткий...

За ці десять років в її долі відбулося безліч важливих подій — сотні нових концертів, записів нових пісень, вихід компакт-дисків «Це моя Україна» та «Міра», почесне звання заслуженої артистки України, гастролі за океаном, в Європі й Азії, одруження і найголовніше — народження двох синів.

Слова — це тільки одяг для думок.

З роками, з набуттям творчого і життєвого досвіду думки Ірини Шинкарук стали глибокими і зрілими, а слова, в які вона їх одягає, набули особливої ваги і сили.

Її нова книга — схожа і водночас не схожа на попередні.

Схожа своєю відвертістю, намаганням проникнути в духовний світ людини, «увімкнути світло» в усіх найвіддаленіших закутках душі.

Пригадую, як на презентації першої книги віршів Ірини Шинкарук хтось із журналістів запитав: «Сьогодні люди бояться впускати когось у свою душу, приховують власні почуття, а Ви відкрили свою душу всім, хто читатиме вашу збірку. Не боїтеся?»

Подумавши мить, Ірина відповіла: «Ні, не боюсь. Я не соромлюсь своєї душі».

Лірична героїня більшості віршів Ірини — переповнена почуттями закохана жінка з розчиненим навстіж серцем. Вона, справді, не боїться бути «недоречною», вона вразлива, але, разом з тим, вміє постояти за себе, у важливі життєві моменти демонструючи неабияку душевну силу і волю:

...Я,

Наче вовчиця,

Яка потрапила до капкану,

Відгризла б собі лапу,

І утекла до тебе...

Ще одна сильна сторона творчого обдарування авторки — афористичність.

Вміння використати обмежений простір поетичного рядка чи строфи для точної й оригінальної думки, що легко запам'ятовується, та ще й вдало посилити її яскравими художніми образами, — не часто зустрічається в сучасних поетів. А в Ірини Шинкарук усе органічно: «Життя — хронічне. Втома теж» або «Іжак без голок — просто щур».

Зізнаюсь, що, перегорнувши останню сторінку рукопису книги Ірини, я став уважно прислухатись до самого себе, намагаючись розібратись зі своїми враженнями і відчуттями. Одразу відзначив, по-перше — читається легко, немає «перегрузів», не потрібно зупинятись, ще раз і ще раз перечитуючи рядок, щоб зняти його змісту. Все прозоро і точно.

По-друге — у віршах відсутня трагедійність, безвихідь і глибокий внутрішній надрив, які відчувалися в попередніх книгах. Їх замінили оптимізм, душевна схвильованість і сердечна небайдужість. Мабуть, саме вони і покликали до життя поезію Ірини Шинкарук, наповнили її світлом любові, добра, ніжності.

Вірші Ірини утверджують життєву перспективу, і в них немає таких звичних (якщо не сказати —

набридлих) для нашої жіночої поезії «листочків», «струмочків», «пташечок», «сердечок». Зате є небо, «замуроване цеглинами хмар», і «невидимі кулі образ», якими стріляють «добрі люди», є дитина — «краплина всесвіту, ну а для мене — всесвіт», є серце, «що від пісні ожило»...

У своїй музичній і поетичній творчості Ірина Шинкарук одночасно і музикант, і філолог (вона закінчила філологічний факультет Житомирського педагогічного університету, а також Київський національний університет культури та мистецтв). Проявляється це у вмінні відчувати не лише слова, а й музику слів, плавно змінювати ритмічний малюнок віршів, гармонійно нанизувати художні образи, підбирати власну тональність для кожного поетичного твору, навіть якщо цей твір складається з одного поетичного рядка.

В поетичному доробку Ірини з'явилися вірші соціального спрямування. Їх небагато, але вони є, і це цілком природно. Творча людина не може стояти осторонь тих важливих проблем, які переживає кожен і від яких залежить наше майбутнє.

Що ж стосується мистецької палітри Ірини Шинкарук, то вона досить різнобарвна і багатоманітна. Неабияке місце в ній займає іронія і самоіронія. Вміння посміятись на собою — обов'язкова складова характеру кожної сильної особистості. Одразу прихо-

дять на пам'ять короткі рядки із нової книги: «Невже оце — моє життя? Я ж ніби набагато розумніша»...

Ірина добре знає, що світ врятувався, тому що сміявся. Її «іронізми» активно впливають на створення особливої поетичної атмосфери, яка багато в чому визначає загальний характер збірки.

Ірина Шинкарук не вміє жити і творити за чиймись викрійками і шаблонами. Вона звикла сама будувати свою долю. І ця звичка, звісно, відобразилась на її літературній творчості.

Авторка тяжіє до сучасних поетичних форм, віддає перевагу тонічній системі віршування, часто звертається до верлібрів і вільних віршів, які, очевидно, менше сковують політ її думки.

Ірина схильна до творчого експерименту, певних поетичних новацій.

Вона так відчуває себе і світ навколо себе.

І одягає свої відчуття ось у такі слова.

І робить це талановито.

Володимир ШИНКАРУК

ЗМІСТ

«Боже, дай мені мудрості...»	4
«На все життя нам дається...»	5
«Сильніша — на одне життя...»	6
«У мене...»	8
«Усе інакше...»	9
«Як ніжності цілюще джерело...»	10
«Як вчасно приходить Дідове літо...»	11
«Діти — це сонячні промені...»	12
«Я смикаю сонце за промені...»	13
«Я так чекаю зустрічі з тобою...»	14
«Люблю?»	16
«Від лірики — уже оскома...»	17
«Я глухну від слів...»	18
«Останній слід...»	19
«У небі запахло ранком...»	20
«Був літній вечір...»	21
«Віддай мені краплинку свого «я»!»	22
«Приходь...»	23
«Замуровано небо...»	24
«Зав'язані очі...»	24

«Загублені мрії...»	25
«Прийшло у життя моє лихо...»	26
«Хай буде так, як хочуть наші губи»	28
«Минули дні...»	30
«Мозаїку з невипланих сліз...»	31
«Щоб упіймати птаха щастя...»	32
«Як боляче і сумно знати...»	33
«Я так люблю свої дороги»	35
«Будь сильною...»	36
«Звичайні ангели, що гоять рани...»	38
«Не можу вичавити й звуку...»	39
«Не йди!»	40
«Невже на вірш мене прорве...»	41
«З тобою так, що слів не треба...»	42
«Руки твої-мої...»	43
«Навіщо ти помер за нас...»	44
«Розчарування...»	45
Політикам	45
«Розкриті небом, закохані в дощ...»	46
«Я не боюся чути глибину...»	48
«Куди не плюнь...»	50
«Життя, немов щоденний жах...»	50
«Мозолі в мозку... Мозок — у мозолях?..»	51
«Хвилин провалля...»	51
«Немає «клякс»...»	51

«Свисти!»	51
«Сумно лежати...»	52
Про втому	53
«Мені подобається мій спосіб життя»	54
«В твоїх руках її долоня...»	55
«Невже оце — моє життя?»	56
«Прости мене...»	57
«Душу...»	57
«Твоя самотність...»	58
«На обвітрене часом...»	59
«Я п'ю це зелене небо...»	60
«Нарешті вирвалась...»	61
«На вигляд — вовк...»	61
«Їжак без голок — просто щур»	61
«Якщо б ти того хотів...»	62
«Невидимі нерви телефонних дротів...»	64
«Зірвався листок з осінніх віт...»	65
«Чому так боляче...»	66
«Мішок гріхів узяв собі на спину...»	67
«Боюсь тебе»	68
«Вперед іти...»	69
«Я давно не боюся смерті...»	71
«Мабуть, біда твоя у тому...»	72
«А ми уже...»	73
Несумісність	74

«Бракує слів...»	75
«Кімната сіра...»	76
«Час посту...»	78
Відпустка	79
«Я підписала з собою...»	79
«Вічне...»	80
«Люблю кожен день...»	81
«Хочеш?»	82
«У нас із тобою...»	83
«На всі часи...»	84
Післямова	86
Одяг для думок (В. Шинкарук)	87

Літературно-художнє видання

ІРИНА ШИНКАРУК
**СИЛЬНІША –
НА ОДНЕ ЖИТТЯ**
Поезії

У книзі використані фото *Леоніда Шевчука*
Комп'ютерна верстка та дизайн *Лесі Носихіної*
Відповідальна за випуск *Уляна Ванчура*
В авторській редакції

Підписано до друку 23.10.2018
Формат 70х100^{1/32}. Папір офсетний.
Гарнітура OfficinaSansC . Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 2,8. Зам. № 2018-1023.
Наклад 1000 прим.

Друк ТзОВ «Джура»,
46000, м. Тернопіль, вул. Поліська, 5,
тел. (0352) 25-88-80, 25-69-40,
e-mail: dzhura09@gmail.com